

— Денчо, ти ще внесеш ли паритѣ, които събра вчера отъ Младежки червенъ кръстъ?

Денчо стана. Искаше да каже нѣщо, но се забърка. Лицето му се зачерви силно.

— Що е станало? Що не отговаряшъ? Запита го пакъ учителката.

— Ще ги донеса утре, забравихъ ги у дома, — смѣнка Денчо. А въ себе си той бѣ решилъ вече, че ще каже на баща си всичко и ще иска отъ него похарченитѣ пари.

Въ това време вратата се отвори и влѣзе Симо.

— Е-и-и-й! колко е закѣснѣлъ, — обади се цѣлото отдѣление изведнажъ.

— Защо идешъ толкова късно? Где си игралъ до сега? — запита го учителката.

Симо наведе очи. Нѣколко сълзи се търколиха по лицето му.

Учителката го помилва и тихо каза:

— Не плачи! Кажи ми, защо закѣснѣ?

Симо преглътна сълзитѣ и съ сподавенъ гласъ разказа всичко.

— Нѣмаше да идвамъ цѣлъ день въ училище, ако не бѣше Денчо, — отвърна той и разказа всичко.

— Брав-о-о! Браво на Денчо, — развика се цѣлото отдѣление.

— Още колко лева има у тебе отъ събранитѣ отъ вчера? — обърна се Пенка къмъ Денча.

— Още 25 лева.

— Ще ги дадемъ всичкитѣ за болната майка на Симо! — каза развълнувано едно момиченце.

— После ще съберемъ други, обади се нѣкои деца, и на всички очитѣ се насочиха къмъ учителката.

— Вие сте добри деца, — каза трогната учителката. Ето и азъ ще дамъ 10 лева. Ела, Денчо, тука!

— Нѣкои ученици, които имаха левчета, сжщо се приближиха до малкия касиеръ и мълчаливо му ги заподаваха.

Хр. Спасовски.

